

Књига пророка Данила — шездесет девети број

Разоткривање на генерацијски циклус: четири гадости адвентизма

Jeff Pippenger

2024-02-02

Бог се никада не мења, и стога се адвентизам суди у свом четвртм нараштају.

„И повика човека обученог у ланене хаљине, који имаше писарски прибор о бедру; и Господ му рече: Прођи посред града, посред Јерусалима, и стави знак на чела људи који уздишу и плачу због свих гадости што се чине усред њега. А другима рече, тако да сам чуо: Идите за њим кроз град и побијајте; нека око ваше не штеди, нити имајте сажалења: сасвим побијте старце и младиће, и девојке, и малу децу, и жене; али ниједном човеку на коме је знак не приближујте се; и почните од Мога светилишта. Тада почеше од стараца који беху пред Домом.“

„Исус ће ускоро напустити престо милости у небеској светињи да би обукао хаљине освете и излио Свој гнев у судовима на оне који нису одговорили на светлост коју им је Бог дао. ‘Зато што се казна за зло дело не извршава брзо, срце синова људских потпуно је предано томе да чини зло.’ Уместо да буду омекшани стрпљењем и дугим трпљењем које је Господ показивао према њима, они који се не боје Бога и не љубе истину учвршћују своја срца на свом злом путу. Али и Божје дуго трпљење има своје границе, и многи прелазе те међе. Прекорачили су границе благодати, и зато Бог мора да се умеша и одбрани Своју сопствену част.“

„За Амореје Господ рече: ‘У четвртм нараштају вратиће се овамо, јер безакоње Амореја још није навршено.’ Иако је овај народ био упадљив по своме идолопоклонству и покварености, још није био напунио чашу свога безакоња, и Бог не би дао заповест за његово потпуно уништење. Народ је требало да види божанску силу показану на нарочит начин, да би остао без изговора. Самилосни Створитељ био је вољан да подноси њихово безакоње до четвртог нараштаја. Тада, ако се не би видела никаква промена набоље, Његови судови требало је да падну на њих.“

„Непогрешивом тачношћу Бесконачни и даље води обрачун са свим народима. Док се Његова милост пружа уз позиве на покајање, тај обрачун ће остати отворен; али када бројке достигну одређени износ који је Бог одредио, отпочиње служба Његовог гнева. Обрачун је закључен. Божанско стрпљење престаје. Нема више заступања милости у њихову корист.“

„Пророку је, док је посматрао векове који долазе, ово време било предочено у виђењу. Народи овога доба били су примаоци невиђених милости. Најизабранији небески благослови били су им даровани, али су против њих записани појачана охолост, лакомство, идолопоклонство, презир према Богу и ниска незахвалност. Они убрзано приводе крају свој рачун с Богом.

„Али оно што ме наводи да дрхтим јесте чињеница да су се они који су имали највећу светлост и предности оскврнили преовлађујућим безакоњем. Под утицајем неправедних око себе, многи, чак и од оних који исповедају истину, охладнели су и бивају ношени снажном струјом зла. Општи презир који се излива на истинску побожност и светост наводи оне који нису тесно повезани с Богом да изгубе поштовање према Његовом закону. Када би следили светлост и били послушни истини из срца, овај свети закон би им изгледао још драгоценији онда када га тако презиру и одбацују. Како непоштовање према Божјем закону постаје све очигледније, тако линија разграничења између његових држалаца и света постаје све јаснија. Љубав према божанским прописима расте у једној класи сразмерно томе како презир према њима расте у другој класи.“

„Криза се брзо приближава. Бројке које се нагло увећавају показују да је време Божјег похода готово дошло. Иако нерадо кажњава, ипак ће казнити, и то ускоро. Они који ходе у светлости видеће знаке надлазеће опасности; али не треба да седе у тихом, безбрижном ишчекивању пропасти, тешећи се уверењем да ће Бог у дан похода заклонити Свој народ. Далеко од тога. Треба да схвате да им је дужност да марљиво раде на спасавању других, гледајући с чврстом вером на Бога ради помоћи. „Много може усрдна и делотворна молитва праведника.“

„Квасац побожности није у потпуности изгубио своју силу. У време када су опасност и потиштеност цркве највећи, мала скупина оних који стоје у светлости уздисаће и плакаће због гадости које се чине у земљи. Но нарочито ће се њихове молитве уздизати за цркву, јер њени чланови поступају по начину овога света.

„Usrdne molitve ove verne manjine neće biti uzaludne. Kada Gospod izađe kao osvetnik, On će такође доћи као заштитник свих оних који су саčuvali веру у њеној чистоти и одржали себе неokaljanima од света. У то време Бог је обећао да ће одbraniti своје изабране, који Му vape дан и ноћ, премда дуго подноси због њих.

„Zapovest glasi: ‘Prođi posred grada, posred Jerusalima, i stavi znak na čela ljudi koji uzdišu i plaču zbog свих gadosti које се чине usred njega.’ Ovi који уздишу и плачу износили су речи живота; ukoravali су, savetovali и usrdno molili. Neki који су obeščašćivali Boga pokajali су се и ponizili своја srca pred Njim. Ali slava Gospodnja bila је odstupila од Izrailja; премда су mnogi још увек nastavili да održavaju oblike vere, nedostajale су Njegova sila и Njegovo prisustvo.“ Testimonies, volume 5, 207–210.

Илустрација Божјег суда коју сестра Вајт препознаје у овом одломку јесте суд који је дошао на град Јерусалим, који је у последњим данима Црква адвентиста седмог дана. Суд се окончава при доношењу закона о недељи, јер се ту утискују Божји печат и жиг звери. Осмо поглавље Језекиља указује на четири све веће гадости. Први стих наглашава да се визија има разумети непосредно пре затварања времена милости, указујући на пети дан шестог месеца шесте године.

Језекиљу није било потребно да укључи ту историјску одредницу. Могао је једноставно да напише: „И догоди се, док седејаш у својој кући, и старешине Јудине сеђаху преда мном, да рука Господа Бога сиђе тамо на ме.“ Чињеница да је укључио упућивање на дан пре „666“

представља пророчко упућивање за проучаваоце пророштва. Упућивање за оне који имају победу над бројем имена звери, који познају „666“, јесте елемент Откривења Исуса Христа, које се отпечаћује непосредно пре него што се време милости затвори. Они то знају јер су они народ Божији, који, према Петру, „некада не беху народ Божији.“

У 1. Петровој, другој глави, народ који је сада народ Божији „окусио је да је Господ благ“. То су они који су, у пророчком смислу, „јели“ реч Божију, за разлику од оних који су одбили да једу реч Божију. Сви пророци говоре о последњим данима, а у Јовану, шестој глави, Исус је изнео поруку да Његови ученици морају јести Његово тело и пити Његову крв. У тој глави, ученици који су одбили да једу Његово тело и пију Његову крв, учинили су то у шездесет шестом стиху.

Од тада многи од Његових ученика отидоше натраг и више не иђаху с Њим. Јован 6:66.

Мудри, који у последњим данима једу тело и пију крв Христову, разумеју да је Христос, као Палмони, Дивни Бројилац, и препознају Његов потпис када им се предочи. Број „665“, у уводном стиху осме главе Језекиља, налази се ту, за свакога ко жели да види, као ознака најмање двеју важних пророчких тачака. Прва је да се порука има разумети као да обухвата временски период пре закона о недељи. Друга је да се број „666“ налази у једном од само два стиха у књизи Откривења, који је одређен тиме што се указује да ће „мудри“ разумети у последњим данима.

Овде је мудрост. Ко има разум нека израчуна број звери; јер је то број човека; и број њезин је шест стотина шездесет и шест. Откривење 13:18.

„Мудри“ који разумеју умножавање знања у последњим данима, када се открива Откривење Исуса Христа, знаће да је „666“ важан пророчки симбол, јер су задобили победу над тим бројем. Стога Језекиљ у осмом поглављу уводи побуну која се појачава, а која је представљена кроз четири све веће гадости. Последња поистовећује безумне као оне који се клањају сунцу, чиме се означава суд над Јерусалимом (адвентизмом), у последњим данима. Тај суд наступа у четвртом нараштају. Четири гадости су симболи четири нараштаја лаодикејског адвентизма.

Прва генерација отпочела је 1863. године, побуном против Мојсијеве заклетве о „седам времена“. Двадесет и пет година касније, испољила се побуна из 1888. године. Тридесет и једну годину касније догодила се побуна из 1919. године, представљена књигом В. В. Прескота „The Doctrine of Christ“. Тридесет и осам година након тога, 1957. године, догодила се побуна представљена књигом „Questions on Doctrine“. Сада ћемо почети да показујемо зашто су ове четири ознаке на путу усклађене са четири гадости из осмог поглавља Језекиља.

Године 1863. лаодикијски адвентизам је увео нову карту да замени две карте које су биле испуњења заповести из другог поглавља Авакума: „Запиши виђење и да буде разговетно на таблицама.“ Карта из 1863. изоставила је „седам времена“ из пророчног приказа, иако су се она налазила на две свете карте заједно са 1260, 1290 и 1335. У Авакуму је заповест

указивала да ће таблице (у множини) бити објављене тако да „може трчати који чита“. Карта из 1863. била је толико промашена, да је захтевала пратећи летак с објашњењем. Није било могуће погледати карту из 1863. и „трчати“ без додатног летка.

И Господ ми одговори и рече: Запиши виђење и јасно га изложи на плочама, да може трчати онај који га чита. Авакум 2:2.

Карта из 1863. године била је кривотворина осмишљена да прикрије истину, управо онако како је Вилијам Милер видео у свом сну. Две свете карте биле су симбол завета који је Христос склопио са народом који је управо заузео положај истинског протестантског рога звери из земље. Те две карте представљале су симбол заветног односа између милерита и Христа, који је 1844. године изненада дошао у Свој храм, а када је дошао, дошао је као Весник Завета. Стари Израил представља слику новог Израиља, и када је Христос извео стари Израил из ропства у Египту, тиме је унапред означио време када је требало да изведе нови Израил из ропства хиљаду двеста шездесет година папске владавине. Сестра Вајт изнова и изнова потврђује ове две историје као паралелне историје.

„На нас обасјава сабрана светлост прошлих векова. Извештај о Израиљевом заборављању сачуван је ради нашег просвећења. У овом добу Бог је пружио своју руку да сабере к себи народ из сваког народа, племена и језика. У адвентном покрету деловао је за своје наслеђе, као што је деловао за Израиљце водећи их из Египта. У великом разочарању 1844. године вера Његовог народа била је испитана као што је била испитана вера Јевреја на Црвеном мору.“ Testimonies, volume 8, 115, 116.

Када је Господ ступио у завет са древним Израиљем, дао им је две плоче да представљају заветни однос. Када је Господ ступио у завет са савременим Израиљем, дао им је две плоче да представљају заветни однос. Две плоче Десет заповести представљају Авакумове две плоче. Дао им је те две плоче убрзо после преласка Црвеног мора, који сестра Вајт доводи у везу са великим разочарањем 1844. године. Убрзо после 1844. године, у погледу пророчке историје, Господ је изнео другу плочу. Древни Израил био је постављен за чувара Божјег закона, а савремени Израил био је постављен за чувара не само Божјег закона, него и оних великих пророчких истина.

„Бог је позвао Своју цркву у ово доба, као што је позвао и древни Израил, да стоји као светлост на земљи. Моћним секачем истине, порукама првог, другог и трећег анђела, Он их је одвојио од цркава и од света да би их довео у свето приближење Себи. Учинио их је чуварима Свога закона и поверио им велике истине пророштва за ово време. Као и света пророштва поверена древном Израиљу, ово је свети залог који треба објавити свету.“ Testimonies, volume 5, 455.

Прве две заповести откривају Божју мржњу према идолопоклонству, и у тим првим двома заповестима Он показује да се суд извршава до трећег и четвртог колена, јер Он објављује да је Бог ревнитељ.

„Закон у то време није био изговорен искључиво ради користи Јевреја. Бог им је указао част поставивши их за чуваре и заштитнике Свога закона, али он је требало да се чува

као свети залог за цео свет. Прописи Декалога прилагођени су целом човечанству, и дати су ради поуке и управљања свима. Десет прописа, сажетих, свеобухватних и ауторитативних, обухватају дужност човека према Богу и према своме ближњем; а све се заснива на великом темељном начелу љубави. ‘Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свим умом својим; и ближњег својега као самога себе.’ Лука 10:27. Видети и 5. Мојсијева 6:4, 5; 3. Мојсијева 19:18. У Десет заповести ова начела су разрађена у појединостима и учињена применљивим на човеково стање и околности.

„Немој имати других богова осим Мене.“

„Јехова, вечни, самопостојећи, нестворени, који је сам Извор и Одржавалац свега, једини има право на најузвишеније страхопоштовање и обожавање. Човеку је забрањено да било ком другом предмету да прво место у својим осећањима или у својој служби. Шта год негујемо, а што тежи да умањи нашу љубав према Богу или да омета службу која Му припада, од тога себи чинимо бога.“

„Не гради себи лика резана, нити какве слике од онога што је горе на небу, или доле на земљи, или у води испод земље; не клањај им се нити им служи.“

„Друга заповест забрањује обожавање истинитога Бога посредством ликова или обличја. Многи незнабожачки народи тврдили су да су њихови идоли тек представе или симболи посредством којих се Божанство обожава, али је Бог објавио да је такво обожавање грех. Покушај да се Вечни представи материјалним предметима снизио би човеково поимање Бога. Ум, одвраћен од бесконачног савршенства Јехове, био би привучен створењу, а не Творцу. И као што би његово поимање Бога било снижено, тако би и човек постао изопачен.“

„Ја, Господ Бог твој, Бог сам ревнитељ.“ Блиска и света веза Бога са Његовим народом представљена је сликом брака. Пошто је идолопоклонство духовна прељуба, Божје негодовање према њему с правом се назива ревношћу.“ Патријарси и пророци, 305, 306.

Божја љубомора се нарочито испољава против идолопоклонства, и није случајност што је прва гадост у осмом поглављу Језекиља „лик љубоморе“.

И догоди се шесте године, шестога месеца, петог дана у месецу, док седејаш у својој кући и старешине Јудине седејаху преда мношвом, да рука Господа Господа сиђе онде на ме. И погледах, и гле, обличје као огањ: од изгледа бедара његових наниже — огањ; а од бедара његових навише — као изглед светлости, као боја ћилибара. И пружи обличје руке, и узе ме за прамен косе на глави мојој; и дух ме подиже између земље и неба, и одведе ме у виђењима Божјим у Јерусалим, к вратима унутрашњим, која гледају к северу, где беше седиште кипа љубоморе, који изазива на љубомору. И, гле, слава Бога Израилева беше онде, по виђењу које видех у равници. Тада ми рече: Сине човечји, подигни сада очи своје према северу. И подигох очи своје према северу, и гле, на северној страни код врата жртвеника беше овај кип љубоморе на улазу. Језекиљ 8:1–5.

Лик љубоморе јесте прва од четири све веће гадости које су показане Језекиљу. Лик љубоморе представља почетак првог од четири нараштаја све већег отпадништва у адвентизму. Први нараштај отпочео је 1863. године.

Ово проучавање наставићемо у следећем чланку.

„Сваки од древних пророка говорио је мање за своје време него за наше, тако да је њихово прорицање на снази за нас. ‘А све им се ово догађаше за пример, и написано је за поуку нама, којима су дошли крајеви света.’ 1. Коринћанима 10:11. ‘Њима се откри да не себи самима, него нама служажу овим што вам је сада јављено преко оних који вам проповедаше јеванђеље Духом Светим посланим с неба; у што анђели желе завирити.’ 1. Петрова 1:12....”

„Библија је сабрала и повезала заједно своја блага за ову последњу генерацију. Сви велики догађаји и свечани поступци историје Старога завета понављали су се, и понављају се, у цркви у овим последњим данима.“ Selected Messages, књига 3, 338, 339.